

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Clericvs Romanus Contra Nimium Rigorem Munitus Duplici Libro

Quorum Uno Veteris Ecclesiae Severitatem, Altero Præsentis Ecclesiae
Benignitatem

[Veteris Ecclesiae Severitatem]

Francolini, Baldassare

Monachii, 1707

VD18 14592622-001

Calumnia II. Quibusdam criminibus, nempe apostasiæ, homicidio, &
adulterio nunquam fuit per aliquot sæcula data venia. Disp. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41172

CALUMNIA SECUNDA.

*Quibusdam criminibus, nempe apo-
stasia, homicidio, & adulterio, nun-
quam fuit per aliquot secula
data venia.*

DISPUTATIO II.

Doct. Disser.

Nonnulli Scriptores, 1.
inter quos Jacobus
Sirmondus in hist.
Pœnitentiæ publicæ
cap. 1. & Bonus
Merbesius in sum-

ma Christiana dissert. 4. de Pœn. quæst. 4. aliis-
que tam severas fuisse primis duobus Ecclesiæ
sæculis Pœnitentiæ publicæ leges tradiderunt, ut
tribus criminibus, Idololatriæ videlicet, seu
apostasiæ, mæchiæ, & homicidio, nulla pro-
sus venia daretur.

D.R. Ita profectò factum fuit.

D.D. Ita profectò factum non fuit. Sed
ne teramus inutili verborum concertatione
tempus, proponam ego argumenta, quæ sua-
dent sententiam meam, auditurus postea ex te,
quæ tuam, ut videris credere, persuadent, Igi-
tur

E-II

20

tur nulli unquam flagitio negatam ab Ecclesia penitus veniam, constantissimè assero cum Morino lib. 9. de Pœnit. cap. 20. Cabassutio ad Canones Concil. Eliberini, aliisque. *Ab Ecclesia*, inquam. Quidquid in contrarium faciendum senserit aliqua particularis Ecclesia, & fecerit, contra reliquarum Ecclesiarum, & præsertim Romanæ consuetudinem.

2.

Ad id autem asserendum movet Auctoritas Apostolorum, Pontificum, Conciliorum, omniumque Doctorum. Communis enim persuasio est, excommunicationem esse omnium pœnarum, quas Ecclesia unquam inflixit, aut etiam infligere potest, maximam. Non esset autem maxima, si Ecclesia abscidisset unquam in perpetuum. aut posset sic abscindere, quod non facit per excommunicationem, utpote pœnam medicinalem, quæ resipiscenti remittitur.

Puniunt quidem Apostolorum Canones, desertores fidei excommunicatione, & si Clerici sint, depositione, nunquam verò tam ferali perpetuæ abscissionis supplicio. Quin Canon. § 1. jubentur Episcopi, Presbyterique Pœnitentes recipere, & quidem omnes, nullus enim excipitur; Et qui eos abijciunt, de suo gradu deijciuntur. In iis autem Constitutionibus, quas Clemens collegit, nihil frequentius iidem Apostoli Sacerdotibus inculcant, quam ut peccatores (nullo eorum unquam excepto) amantè

exci

excipiant, errantēque oves ad Christi caulas
 reducant, & cap. 18. lib. 2. *recipi mandant*,
quos Deus recipit. Est autem fide certum, à
 Deo nulli ritè dolenti veniam negari.

D.R. Quinimò hoc incertissimum est, aut 3-
 etiam oppositum certum est ex Christo Domino,
 ex D. Paulo, & ex Joanne. Christus enim
 Matth. 12, & Marci 3. docet, blasphemiam,
 seu peccatū in Spiritum Sanctum, nec remitten-
 dum in hoc sæculo, neque in futuro. Paulus
 autem ad Hebr. 6., sic habet: *Impossibile est eos,*
qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam do-
num cælestē, & prolapsi sunt, iterum renovari
ad penitentiam. Joannes tandem epist. 1. cap. 5.
Est peccatum (inquit) ad mortem: non pro illo
dico, ut oret quis. Est igitur aliquod peccatum
 irremissibile in hac providentia, pro cuius pro-
 inde remissione non est orandum; ergo tuum ar-
 gumentum peti- tum ex eo, quòd Deus remittit
 omnia peccata, nullum est. Et si reliqua sunt
 hujusmodi, non est, cur ea afferas.

D.D. Resp. hujusmodi objectionibus me- 4-
 um argumentum roborari, non enervari. Est
 enim veritas Catholica, omne peccatum, quod
 unquam ab homine fiet, posse per penitentiam
 remitti. Colligitur autem manifestè ex Scrip-
 tura invitante omnes peccatores in universum
 ad penitentiam. Unde in Cap. *firmiter de sum-*
ma Trinitate. Universaliter docemur, quod, si post
 sulces

ceptionem Baptismi, quisquam prolapsus fuerit in peccatum, per veram potest semper poenitentiam reparari, quod idem supponitur in Trident. sess. 6. cap. 14. & can. 29. & 30. Videri potest, Bellarm. lib. 2. de gr. & lib. arch. cap. 5. & lib. 2. de poenit. cap. 15. Suar. de poenit. disp. 8. sect. 1. De Lugo de poenitent. disp. 8. sect. 1. alique, qui allatos textus optime explicant, & manibus omnium teruntur, adeoque videri ab omnibus possunt.

5. Redeo igitur ad argumentum, unde me vertisti, petim ex auctoritate Apostolorum, qui quod verbis docuerunt, factis confirmarunt, nam Paulus 2. ad Corinth. incestuosum hominem, utique magno deteriorem, post non longam pro conditione criminis, ac eorum temporum, Poenitentiam, absolvi precepit. Joannes autem Evangelista, ut refert Clemens Alexandrinus apud Euseb. cap. 17. lib. 1. Hist. Ecc. juvenem quendam a se ante aliquot annos salutaris lavacro tinctum, sed postea factum latronum, grassatorumque caput, & principem, ipse quamvis lenex, quæsivit in sylvis, inventumque ad Christum per blandissima ea verba revocavit. *Ne formides fili, adhuc tibi salutis spes reliqua est, modo facti poeniteat.*

6. Per eadem incessisse vestigia Patres, qui Apostolis successere, testatur Concilium Nicænum, dum Can. 12. mandat observari regulam

antiqua legis, ut videlicet, si fortè quis recedat à corpore, necessariò vita sua viatico non defraudetur. Vult ergo, omnes, in morte saltem, absolvi, idque à temporibus Apostolorum sanctum fuisse satis innuit, quam enim aliam Nicæni Patres vocare potuerunt regulam Apostolorum? non igitur cum ullo genere Pœnitentium se unquam vetus Ecclesia exhibuit implacabilem. Volentibus autem quibusdam aliam post Nicænum Concilium praxim statuere obstitit primò Julius I. qui ut habetur 12. cap. 26. quaest. 6. sic statuit. *Si Presbyter morientibus pœnitentiam abnegarit, reus erit animarum.* Obstitit secundò Cœlestinus I., qui ep. 2. cap. 2. Episcopos quosdam nimis rigidos sic redarguit. *Agnovimus pœnitentiam morientibus denegari. Horremus tanta impietate hominem reperiri. Quid hoc, rogo, aliud est, quam morienti mortem addere, ejusque animam sua crudelitate, ne absolvi possit, occidere. Cum Deus ad subveniendum sit paratissimus &c. Contra autem crudelem, & impiam unquam fuisse veterem Ecclesiam asserere nefas sit, illud proculdubio asserendum est, nulli unquam, vel maximo crimini, veniam ab ea fuisse penitus denegatam. Quod à Tridentinis Patribus disertissime confirmatur. Capite enim 7. sess. 14. agentes de casuum reservatione sic habent. *Ve-**

B

rum-

E. II

20

rum tamen pie admodum, ne hac ipsa occasione aliquis pereat, in eadem Ecclesia Dei custoditum SEMPER fuit, ut nulla sit reservatio in articulo mortis, atque adeo omnes Sacerdotes, quoslibet Pœnitentes à quibusvis peccatis, & censuris absolvere possint. Si custoditum id semper fuit in Ecclesia Dei, jam falsum est, tribus prioribus sæculis, Ecclesiam apostatis, Homicidis, & Adulteris veniam abnegasse.

7. D. R. Ego quidem etiam hac in re, quæ ad historiam pertinet, plurimi facio auctoritatem Concilii: at ei videtur adversari Tertullianus qui libro de Pudicitia cap. 5. Zephirinum Papam redarguit, quòd, cum homicidas nunquam absolveret, mæchos tamen reconciliaret; ergo tempore Tertulliani in Ecclesia Africana ne omnes absolvebantur, in Romana solus adulter, non autem homicida, & multò minus apostata quam praxim, aut aliam eâ rigidiorum Hispani Patribus sequenti sæculo, nempe tertio, placuisse Eleberitani Canones demonstrant.

8. D. D. Resp. Tertullianum falsa circa Romanæ Ecclesiæ praxim opinione deceptum fuisse, ut fuse probat Morinus lib. 9. cap. 20. Et verò fortasse fuit erroris occasio, quòd Ecclesia Romana severius ageret cum Homicidis, quam cum Adulteris, hólque longè citiùs absolveret, quàm illos, quos proinde putavit, veniam nullam quibus

quia valdè serà, donatos. Quòd autem attinet ad Aphricanam Ecclesiam, fateor, ab ea per aliquot sæcula, nec Apostatas, nec Adulteros, nec Homicidas fuisse reconciliatos, ut refert Cyprianus in epist. 52. ad Antonianum. *Et quidem (inquit) apud Antecessores nostros quidam de Epiiscopis isthic in Provincia nostra dandam pacem Machis, non putaverunt, Et in totum Pœnitentia locum, contra adulteria clauservunt.* Sed universæ Ecclesiæ praxis non fuit, aut Romanæ, sed Aphricanorum quorundam Præsulum, qui non semel nimio rigore peccarunt, uti etiam fortasse Eliberini Patres, de quibus ita Baronius scribit ad an. 57. *Austeriori quodam spiritu iidem, qui in eandem Synodum convenere, Patres Sanctissimi quopemodum visi sunt Novatianorum limites attigisse.* Eandem ipsi notam inurit, aut notæ suspicionem eruditissimus Dionysius Petavius in suis ad Epiphanium notis: quamvis utrique postea eos excusare conati sint, ille quidem ad an. 305. hic verò in suis ad Synesium notis (quod etiam facit Cabassutius in notitia Conciliorum ad Concil. Illiberit, n. 6.) putantes in huius Concilii Canonibus privatione communicationis in fine vitæ interdici solam Eucharistiam, non verò absolutionem peccatorum, quibus libenter assentior. Cum verò nihil

B 2

su-

E. II

20

superfit aliud , quod contrà nos afferatur ,
certum , firmumque fit , decipi eos , &
calumniari , qui afferunt , à veteri Ec-
clesia tribus illis criminibus , initio recen-
sitis , fuisse veniam in perpetuum
negatam.

